

Tiltaltes frifindelsespåstand vedrørende forhold I kan herefter ikke tages til følge.

Det tiltrædes, at udbetalingerne til Bent Markers i *forhold III* nr. 1 var à conto-løn og ikke lån. Vedrørende forhold III nr. 2 bemærkes, at tiltalte ved bogholderiposteringerne findes at have medvirket til forsøg på skatteunddragelser.

Der er herefter ikke grundlag for frifindelse i forhold III.

I *forhold IV* kan de dispositioner i form af bogholderiposteringer, som var grundlaget for tiltaltes oplysninger til Aktieselskabs-Registeret, ikke sidestilles med kontante indbetalinger. Forholdet er derfor med rette henført under straffelovens § 296. Også her findes tiltalte at have handlet forsætligt. Tiltalte kan derfor heller ikke frifindes i dette forhold.

I anledning af tiltaltes *hjemvisningspåstand* bemærkes, at landsretten ikke findes at have anvendt bevisbyrderegler urigtigt eller begået rettergangsfejl. Landsretten har fulgt retningslinierne i Højesterets kendelse af 6. april 1979 (U 1979.474) med hensyn til tiltaltes adgang til bevisførelse og forsvar. Der er derfor ikke grundlag for hjemvisning.

Det tiltrædes, at landsretten – i modsætning til byretten – har anset skatteunddragelserne som særlig grove og anvendt straffelovens § 289 for tiden efter den 1. januar 1972, da denne bestemmelse trådte i kraft.

Det tiltrædes ligeledes, at straffelovens § 84, stk. 1, nr. 3, ikke er anvendt.

Ved udmålingen af straffen findes der at måtte tages hensyn til, at tiltalte havde opbygget det under forhold II beskrevne administrationssystem med skatteunddragelser for øje, at han holdt systemets opbygning og mangel på reelt indhold skjult for myndighederne, og at han fortsatte også efter, at nogle skattemyndigheder havde nægtet at anerkende rentefradragene. Under hensyn hertil og til den betydelige størrelse af de skattebeløb, som er unddraget og forsøgt unddraget, stemmer disse fem dommere for at fastsætte den forskyldte straf til fængsel i 3 år og til lægsbøde på 1.000.000 kr. med en forvandlingsstraf af fængsel i 6 måneder.

Da de pådømte forhold gør tiltalte uværdig til den agtelse og tillid, som må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed, stemmer disse dommere tillige for at frakende ham retten til at udøve denne virksomhed indtil

videre i medfør af retsplejelovens § 138, som affattet ved lov nr. 277 af 9. juni 1982, jfr. tidligere retsplejelovens § 137, stk. 2.

De stemmer endelig for at tage påstanden om efterbetaling af skat til følge med 941.029 kr.

Dommerne Thygesen og Kardel udtaler:

Vedrørende *forhold II*, der er sagens hovedpunkt, er vi enige i flertallets beskrivelse og karakterisering af tiltaltes administrationsordning til systematisk skatteunddragelse og kan derfor tiltræde, at tiltaltes oplysninger til brug ved klienternes skatteansættelser var urigtige. Det tiltrædes endvidere, at tiltalte ikke havde grundlag for at regne med, at disse dispositioner var holdbare over for skattemyndighederne, og at han altså har handlet med forsæt. Vi er derfor enige i at stadfæste domfældelsen i dette forhold.

Forhold I nr. 4–6 angår årene 1966, 1967 og 1968, som ligger forud for opbygningen af det omtalte administrationssystem, der først tog rigtig form i løbet af 1970.

For Højesteret omfatter disse forhold tab ved aktiesalg i 1966, hovedsagelig i 2 selskaber, samt for alle 3 år renter af lån af begrænset størrelse, dels i et dødsbo, dels i 2 aktieselskaber. Transaktionerne fremgik af tiltaltes selvangivelser og var ikke vanskelige at overskue. Skattemyndighederne reagerede da også over for selvangivelserne. Det findes herefter og efter det i øvrigt oplyste betænkeligt at fastslå, at tiltalte vedrørende disse år har haft forsæt til at afgive urigtige oplysninger på strafbar måde.

Der er herved ikke taget stilling til, om fradragene har været skatteretligt berettigede.

I *forhold I* nr. 7–8 er vi enige med flertallet i, at tiltalte må anses skyldig i overtrædelse af straffelovens § 163, og at det har været berettiget at inddrage denne regel. Vi lægger ved domfældelsen for dette forhold blandt andet vægt på, at der i det for 1969 for højt angivne beløb blandt andet indgik uberettiget opført hustruindtægt i form af direktørhonorarer og uberettiget posterede salærer til tiltalte, begge dele til dels for flere år tilbage. For 1970 bestod det for meget opgivne beløb hovedsagelig af gevinst ved salg af 5.500 kr. aktier i et selskab, tiltalte havde stiftet i juni 1969 med aktiekapital 10.000 kr., der angaves indbetalt kontant til kurs 100. Salget skete til et andet selskab i tiltaltes system til kurs